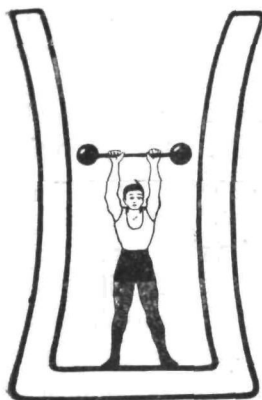

PAVEL STRMŠEK:

Nebeška vodica.

Po hrvatski narodni pesmi.

mrlo je mamici dete in odhitelo pred rajska vrata; tam je zaklicalo svetega Petra, naj mu odpre, saj je še angelček brez greha. Ali rajski vratar ga vendar ni hotel spustiti v nebеса; dal mu je okovano vedro in rekel: »Poleti zopet na svet ter nam prinesi vodice; a vodica ne sme biti ne iz neba ne iz zemlje črne, da bo mogla biti za rajsko dečico!«

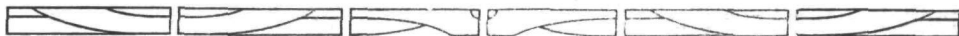
Detece je vzelo vedro, poletelo v goro ter iskalo nebeške vodice med grmovjem in skalovjem; ali vse zaman, ni je našlo; sedlo je na kamen in milo zajokalalo.

Slišala ga je vila-planinka, milo se ji je storilo in prihitela je k detecu: »Zakaj jekaš, detece milo?« In detece ji je potožilo, da ne more najti vodice za rajsko dečico.

Gorska vila pa mu je odgovorila: »Ubogo dete, dete malo! Poleti še malo naprej k mamici svoji nesrečni! Glej, mamica tvoja se joka, po licu ji tečejo solze. Naberite te solze v vedro okovano ter jih ponesi svetemu Petru! Ni vodica ne iz neba, ne iz zemlje črne; to je vodica za rajsko dečico!«

In detece je odletelo k mamici, nabralo vedro polno solz ter odhitelo nazaj pred rajska vrata. Zopet je klicalo svetega Petra: »Sveti Peter, rajski vratar, odpri mi vrata, angelček sem brez greha!« Toda svetnik molči, kakor da ne sliši. Zopet se oglasi detece: »Sveti Peter, odpri mi vrata. Težko je vedro, slabe so ročice. Odtrgati se mi hočejo v ramenu.«

Vrata so se odprla, in detece je zletelo v nebеса.

Strah.

*V daljo, kjer bliski žare,
osmero plašnih oči
trepetaje strmi.*

*Ognjene sile neba
zbujajo slutnje sredi srca,
ki žgo kot ogenj peklà.*

*Tja v daljo, kjer ogenj žari,
četvero družine strmi:
tam oče se njihov z ognjem bori. .
In s strahom otroci in žena
upirajo v dalje oči. . .*

Fr. Studenko.

